

עמ"ת 34606/02/16 - יוסי ג'ני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

18 פברואר 2016

עמ"ת 34606-02-16 ג'ני נ' מדינת
ישראל
לפני כב' השופטת מיכל ברק נבו

העורר	יוסי ג'ני
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ העורר עו"ד שרון נהרי ועו"ד לירון אודסר

ב"כ המשיבה עו"ד עדי יעקובוביץ

העורר הובא על ידי שב"ס

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לפני ערר על החלטת בימ"ש השלום בראשל"צ (כב' השופט קלייטמן) מיום 15.2.16 במ"ת 37448-01-16 שהורה על מעצר העורר עד ליום 22.2.16 בשעה 09:00 לצורך קבלת תסקיר משירות המבחן. זאת לאחר שהתבקש תסקיר לדיון ביום 15.2.16, שלא הוגש, וחרף החלטות קודמות של בימ"ש השלום שהורה שהדיון לא ידחה, ביהמ"ש החליט להמתין לתסקיר.

לטענת ב"כ העורר, נגד העורר ואחר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של התפרצות למקום מגורים, היזק לרכוש במזיד, תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר ופציעה על ידי שניים או יותר.

בד בבד עם כתב האישום הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים. ביום 25.1.16 התקיים דיון בעניין מעצרו של העורר והוא לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה, אך עתר לשחרור לחלופת מעצר ללא צורך בתסקיר. ביהמ"ש סבר כי יש צורך בתסקיר ודחה את הדיון למשך שלושה שבועות. ביום 8.2.16, שבועיים לאחר אותה החלטה שדחתה לקבלת

תסקיר, הגיש שירות המבחן בקשת דחייה לביהמ"ש. לטענת הסניגור, הוא היה בקשר עם שירות המבחן בכל אותה תקופה והתברר כי טרם שובץ קצין מבחן לעורר למרות חלוף שבועיים מהחלטת בימ"ש קמא.

ביום 8.2.16 קבע כב' השופט מיכלס כי אינו נעתר לבקשת הדחייה של שירות המבחן, שירות המבחן לא הועמד בסד זמנים קצר ולא ברור מדוע לא בוצעו ולו פעולות ראשוניות לצורך הכנת התסקיר. ביום 10.2.16, למרות החלטת בימ"ש קמא והעובדה שלשירות המבחן עדיין נותר שבוע לעריכת התסקיר, שלח שירות המבחן בקשת דחייה נוספת והעמיד את ביהמ"ש בפני עובדה שלא יהיה תסקיר למועד שנקבע וביקש לדחות את הדיון. ביהמ"ש דחה באותו יום את הבקשה והורה שיש להותיר את הדיון על כנו. ואולם, ביום 15.2.16, לאחר שנדון עניינו של העורר, ולאחר שביהמ"ש שמע את טענות הצדדים, הורה בכל זאת על דחיית הדיון ליום 22.2.16 על מנת להמתין לתסקיר.

טוען העורר כי בכך טעה ביהמ"ש. היה על ביהמ"ש להורות על שחרור העורר ללא תסקיר כבר בדיון הראשון, וזאת בהתאם למבחני בש"פ 27/15 **יונס נ' מדינת ישראל**. לטענת הסניגור, חרף עובדה זו, נשלח העורר לקבלת תסקיר, אך לא היה כל מקום להורות על דחייה נוספת לאחר שהתסקיר לא הגיע במועד. זאת הן מאחר שלשירות המבחן היה מספיק זמן להכין את התסקיר, והוא לא פעל כראוי; הן מאחר שהוצעו לביהמ"ש מפקחים נוספים שביהמ"ש לא בחן; זאת מאחר שכאשר ביהמ"ש החליט שלא להיעתר לבקשת הדחייה של שירות המבחן נוצרה לעורר ציפיה שלפיה עניינו יידון לגופו בדיון ביום 15.2.16, ולא יידחה פעם נוספת; זאת מאחר שהעורר היה משוחרר במשך חודש לפני שנעצר ובכל התקופה האמורה לא פנה אל המתלוננת ומכאן שאין כל סכנה שיעשה כן כעת. עוד ציין הסניגור כי השותף של העורר לכתב האישום, שהוא זה שקשריו עם המתלוננת היו ההדוקים והמהותיים, כאשר העורר כלל לא הכיר את המתלוננת לפני כן, שוחרר זה מכבר לחלופה ואף קיבל חלונות התאוררות.

לטענת ב"כ המשיבה, אכן, נפל פגם בהתנהלות שירות המבחן אלא שבימ"ש קמא נתן דעתו לעניין זה וסבר כי חרף הפגם, יש מקום להמתין לתסקיר. גם ב"כ המשיבה סבורה כך, מאחר שמדובר באדם, נטול כל עבר פלילי, אשר קם בוקר אחד וביצע מעשים חמורים למדי, המיוחסים לו בכתב האישום. דבר זה דורש התייחסות של שירות המבחן ובחינה ראויה של מפקחים. נוסף על כך, אחד המפקחים שהוצע היה מי שידע שהמשטרה מחפשת אחר העורר ולא טרח לדאוג להתייצבותו.

שמעתי את טענות הצדדים ועיינתי בחומר שלפני. לעורר אכן מיוחסים בכתב האישום מעשים חמורים. על פי כתב האישום הוא, ביחד עם חברו כפיר, שהיה בן זוגה של המתלוננת ונפרד ממנה, הגיעו ביום 6.12.15 לביתו של המתלונן, אשר היה בן זוגה החדש של המתלוננת. המתלונן והמתלוננת ישנו בחדר השינה באותה עת. העורר וכפיר שברו את חלון מטבח הבית, פתחו את החלון ונכנסו דרכו לתוך הבית, הם עלו לחדר שבו ישנו המתלונן והמתלוננת, משכו את המתלונן מהמיטה והחלו להכותו במכות אגרוף ובעיטות בראשו. העורר היה מצויד בסכין. הוא היכה את המתלונן בראשו ופצע אותו באמצעות הסכין וגרם לו לחתך במצח. כתוצאה ממעשים אלה נחבל המתלונן בעין שמאל ונגרם לו חתך במצח שנסגר בבית החולים באמצעות סיכות.

בגין מעשים אלה, הואשם העורר בהתפרצות לבית מגורים על מנת לבצע עבירה, היזק לרכוש במזיד, תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר ופציעה על ידי שניים או יותר.

אין מחלוקת כי היה על שירות המבחן לעמוד בלוחות הזמנים שנקבעו, והיה עליו לפעול בצורה יותר נמרצת. גם בימ"ש קמא סבר כך. כב' השופט קלייטמן נתן לכך ביטוי בהחלטתו ולא הקל ראש כלל ועיקר בהשתלשלות העניינים ובמחדל של שירות המבחן. למרות זאת, סבר ביהמ"ש כי חרף השינוי בנקודת האיזון שנגרם כתוצאה מהעיכוב של שירות המבחן, עדיין על ביהמ"ש להמתין לתסקיר שירות המבחן. ביהמ"ש מוסיף כי מדובר במשיב שלגביו רב הנסתר על הגלוי בעניין מסוכנותו ובעיקר עומדת לו לרועץ העובדה כי במהלך קרוב לחודש, שבמהלכו שהה במקום שאליו הוא מבקש להשתחרר, לא התייצב לחקירה למרות שידע כי המשטרה מחפשת אחריו.

אציין, כי לטעמי צודק בימ"ש קמא במסקנתו כי מדובר באדם שיש צורך ממשי לקבל תסקיר בעניינו, בהתאם להלכת יונס. מדובר באדם נטול עבר פלילי אשר בחר לעשות מעשה חמור למדי, כאשר הוא חובר לחברו ומבצע את המעשים לכאורה כלפי מישהי שהוא עצמו לא היה לו דבר וחצי דבר איתה, וכלפי בן זוגה החדש.

מעבר לכך כי מצאתי שלגופו של עניין אין כל טעות בהחלטת בימ"ש קמא, ונשקלו כל השיקולים הרלוונטיים, אזכיר את ההלכה הידועה שלפיה כאשר מדובר ב"שלב הביניים" בעיצומו של הליך מעצר עד תום ההליכים, כאשר טרם הושלמה הבחינה באשר למעצרו של העורר, חרף קיומה של זכות ערר, בימ"ש של ערעור ימעט להתערב בשלב זה (בש"פ 5420/15 **עזיזה נ' מדינת ישראל** [9.8.15] וכן בש"פ 5234/15 **יצחקיאן נ' מדינת ישראל** [6.8.15], פסקה 7, וכן בש"פ 371/15 **בלעום נ' מדינת ישראל** [19.1.15], פסקאות 6 ו-7).

נוכח כל האמור, וגם בהתחשב בכך שאנו רחוקים 4 ימים מהמועד שבו קבוע הדיון הנדחה, הערר נדחה.

ניתנה והודעה היום ט' אדר א' תשע"ו, 18/02/2016 במעמד הנוכחים.

מיכל ברק נבו , שופטת